

Johannes var sømand, skibskok og senere hovmester. Sejlede en tid lang med kreaturbådene mellem Hamburg og Esbjerg. Under 1. verdenskrig måtte han tilbringe et par år i sikringsstyrken og kom så på langfart. Johannes og Nielsine blev gift i 1922, og et par år efter gik han i land. Han satte sine opsparede penge i en købmandsforretning ved Sædding strand, selv om han ikke havde nogen handelsuddannelse.

På den tid var området mellem Esbjerg og Hjerting kun sparsomt bebygget. Der lå gårde i baglandet, en del fiskere og andre havde bygget hus langs kysten og nogle få velhavende fiskeeksportører havde ladet moderne funkisvillaer opføre. Endelig var der som nævnt en række sommerhuse, og på varme sommerdage kunne man se badegæster komme cyklende fra byen for at tilbringe et par timer ved stranden.

Fiskerne var en uberegnelig kundegruppe. Når de havde gjort en god rejse og der var penge i tegnebogen, købte de stort ind, men om vinteren, når bådene måtte ligge i havn på grund af vejret, så svulmede kontrabogen op. Der kunne gå måneder, uden at Johannes så penge. Men var båden kommet i havn fyldt med rødspætter i bassinet, så mødte fiskeren op i butikken og bad om at få bogen gjort op.

Det var før regnemaskinens tid, men han kunne foretage en sikker sammentælling i hovedet på forbløffende kort tid. Da han senere fik en regnemaskine, mistede han til sin ærgrelse hurtigt denne færdighed. Fiskeren blev bedt ind i stuen til et glas portvin, og der blev afregnet. Men han måtte gennem årene afskrive en del gæld fra de uberegnelige fiskere.

Fra sine år som hovmester, var han vant til, at der altid skulle være fyldt rigeligt op på depotets hylder i tilfælde af en uventet lang sørejse. Da han blev købmand, kunne en halvtom hylde efter en travl lørdag derfor gøre ham ængstelig!

For de faste kunder afsluttedes en handel som oftest med et: "Det skal skrives".

Afregningen fandt sted i forbindelse med lønningsdagen, og han kunne så med blyant skrive beløbet ind på kassestrimlen. I perioder med arbejdsløshed kunne systemet med betaling over en kontrabog komme til at virke som en kassekredit, hvor købmanden gennem nogle vintermåneder rentefrit måtte finansiere handelen.

Som købmand må man være elskværdig og høflig. Det var far også som oftest, men der grænser. En dag dukkede fiskeeksportørens frue op fra sin formiddagsspadseretur og bad om at få et kilo salt bragt!

Johanne noterede afmålt ordren og tog derpå en pose salt og startede bilen. Langsomt kørte han bag fruhen til hendes villa, hvor han overrakte hende saltet og afregnede.

Han mistede måske derved en mulig velhavende kunde, men havde til gengæld stor fornøjelse af siden hen at kunne gengive episoden.

Fra sin tid som hovmester havde han en del viden om vin og spiritus, og han havde da også et pænt udvalg af vine. Men der stod ikke spiritus på hylderne! Der mente han, at han var nødt til at trække grænsen, for som et fremtrædende medlem af den indremissionske kreds kunne han dårligt forsvare at handle med noget, som var bevægelsen meget imod. For ikke at tvinge kunderne til at købe lørdagssnapsen andetsteds, så sendte han bydrengen til den verdslige nabokøbmand efter snaps, når der var behov for det, og således kunne alle være glade.

Der var en skarp arbejdsdeling mellem Johannes og Nielsine. Johannes tog sig af butikken, og Nielsine tog sig af hjemmet. Selv om Johannes var kok, var det kun, når Nielsine var syg, at han lavede mad. Men han havde dog et par ubehagelige opgaver, som det dengang påhvilede manden at klare.

Uløste problemer i forbindelsen med børnenes opdragelse blev gemt, til Johannes havde lukket butikken. Det var ikke nogen nem opgave for Nielsine at styre de store drenge. Følgende anekdote hører til familieklenodierne: Deter Store Bagedag, tante Tinne er her, og Nielsine glæder sig. Holger er stået op og kommer ned i køkkenet, hvor han bliver modtaget med en lussing. "Hvorfor skulle han have en lussing"? spørger den rare tante forundret, "han havde jo ingenting gjort"! "Nej", svarer Nielsine, "men jeg kunne se på hans ansigt, at han ville til det!"

Johannes var ikke særligt påvirket af 30'ernes løsslupne snak om fri opdragelse, men afgjorde sagerne hurtigt og med megen autoritet. Vi to efternølere fik sjældent den hårde hånd at mærke, men især den ældste bror blev tugtet.

En anden vanskelig opgave, som påhvilede Johannes, var at tømme lokumsspanden fra dasset i gården. En erindrer, at grue for den dag i en fjern fremtid, når det skulle blive ham, der som hufader skulle vandre af sted med en ildelugtende, overfyldt spand. Heldigvis er vi mænd på dette punkt blevet lettet for en tung byrde.

Først i 1951 blev Johannes nødt til at få lavet wc i huset. Storesøster Ragna skulle giftes med en københavner, og søster og mor mente ikke man kunne byde de forvænte storbymennesker at skulle benytte deres ildelugtende das.